

Ješcaron;tÄ› pÁ™ed tím, neÁ¾ jsem omylem založil rodinu, tedy v dobách svého rozpuku, kdy jsem byl sám pro sebe stÁ™edem vesmíru a má! jsem o sobÄ› to nejlepší mínÄ›ní, byl jsem si tak nÄ›jak jistý, Á¾e aÁ¾ jednoho dne skořím nohama do rodinného Á¾ivota, budu já tou alfou a omegou celé domácnosti. Byl jsem pÁ™esvÄ›dÄ•en, Á¾e já budu mít všcaron;echno na povel, já budu nosit domÄ› dÄ›snej ranec a a budu to já, kdo bude urÄ•ovat, co se smí, co nesmí, kdy se bude spát a kdy se bude jíst.

Ano, aÁ¾ takový naivní blbeÄ•ek jsem býval.

Od té doby, co jsem, patrÄ› v alkoholovém opojení pozbyv posledních zbytkÄ› opatrnosti a obezÁ™etnosti, oplodnil Natašcaron;inino vajíÄ•ko svým malým Ä•eÄ•kem s ocáskem, nejsem z nÄ›jakého dÄ›vodu alfou ani omegou vÄ›bec niÄ•eho. StÁ™edobodem vešcaron;kerého svÄ›ta je Ä•eÄ•k se svými vrtochy a výkyvy nálad. Daleko za ním je Natašcaron;a coby Ä•eÄ•kÄ›v nádeník a kdesi pode dnem, jako ten nejvÄ›tšcaron;í pÁ™icmrndovaÄ•, jsem já.

Nejenom, Á¾e se jíÁ¾ nÄ›jakou dobu všcaron;echno toÄ•í kolem Ä•eÄ•ka, ale ten malý uzurpátor nedávno pÁ™evzal m pÁ™vodnÄ› zamýšcaron;lenou úlohu hlavy rodiny a vÄ›bec mu to není blbý.

Našcaron;e malá nová hlava rodiny se vrhla na svou úlohu s patÁ™íÄ•nou vervou a hodlala zavést nový Á™ád. Podle našcaron;í hlavy rodiny napÁ™íklad do trouby patÁ™í výhradnÄ› tátovy pantofle, které je potÁ™eba ješcaron;tÄ› podsvítit Á¾árovkou v troubÄ›, aby vynikla jejich samotná podstata a dÄ›leÁ¾itost pro chod domácnosti. NovÄ› takté¾ v lednici nesmí být jídlo. PakliÁ¾e hlava rodiny otevÁ™e ledniÄ•ku a zjistí, Á¾e i pÁ™es jeho výslovný zákaz, je v ledniÄ•ce cokoli jiného než (dudák je v ledniÄ•ce trpÄ›n), všcaron;echno jídlo vztekle vyhází, rozeÁ™ve se a hbitÄ› chvátá zkontrolovat troubu, zda jsou tátovy pantofle na svém místě a to Á™ádnÄ› osvÄ›tleny. JestliÁ¾e uÁ¾ ani ty pantofle v té troubÄ› nejsou, celý tento incident oznaÄ•í Ä•eÄ•k za hrubou nekázeÄ› a v rámci zachování své autority pÁ™idÄ›luje tresty.

Avšcaron;ak nejen ledniÄ•ka a trouba doznaly zmÄ›n. Dráb Ä•eÄ•k se nešcaron;tíí ve svém taÁ¾ení za zlomením duš svých mrzkých rodiÄ•Ä› vÄ›bec niÄ•eho. Jeho zlovÄ›le nezná mezí a Ä•astá náladovost podkresluje míru údernosti vyÁ¾adovaných zmÄ›n. Pokud se Ä•eÄ•kovi znelíbí nÄ›jaký pÁ™edmÄ›t (talíÁ™, penÄ›Ä¾enka,….), tento vezme a v tí místo, kde ho posléze nenajdeme a nebo najdeme omylem. Není proto pÁ™ekvapivé, kdyÁ¾ jsem se byl onehdá sprchovat (to slovo "onehdá" zní, jako by sprchování bylo nÄ›co nárazového, co provozuju pokaÁ¾dé, kdyÁ¾ je úplnÄ›k, ale na hygienu, na tu jsem já pes), objevil jsem ve sprchovém koutÄ› ovladaÄ• od televize a baterky narvaný do odpadu. Hlava rodiny usoudila, Á¾e ovladaÄ• patÁ™í do sprchy a baterky je tÁ™eba narvat do odpadu tak dÄ›myslnÄ›, Á¾e odpad ucpon a n vyndat a táta bÄ›hem sprchování zatopí koupelnu.

Takový nášcaron;pÁ™íjemný ranní rodinný rituál, kdy hlava rodiny vyndá klíÄ•e ze zámku a tyto nÄ›kam schová je hÁ™me sbliÄ¾uje celou rodinu. Zvlášcaron;Ä›, kdyÁ¾ za pÄ›t osm, hysterická Natašcaron;a s Á™evem kope do zamÄ•ených dveÄ› musí okamÄ¾itÄ› do práce a aÄ› ty klíÄ•e okamÄ¾itÄ› najdu, jinak uvidím. Ä•eÄ•k to celé s potutelným úsmÄ›vem sleduje rád. V tomto pÁ™ípadÄ› se naskytá prostor pro úvahu, proč máme jenom jedny klíÄ•e od bytu. Snad se jeÁ¾íšcaron;ek leto pÁ™edvede a dovalí ješcaron;tÄ› jedny klíÄ•e pro Natašcaron;u s nÄ›jakým hezkým plastovým barevným krytem. Do té budeme kaÁ¾dé ráno hledat klíÄ•e, aby se Natašcaron;a dostala do práce. Jinak to totiÁ¾ nejde.

Šcaron;ikana malé hlavy rodiny nezná hranic a Ä•eÄ•k zaÄ•al fušcaron;ovat i do mé garderoby. Malý módní policista totiÁ¾ rozhoduje o tom, co budu nosit. Pokud jdeme ven (o skuteÄ•nosti, Á¾e jdeme ven, rozhoduje Ä•eÄ•k tím, Á¾e zahlás a utíká ke dveÁ™ím, do kterých mlítí pÄ›stiÄ•kou. VÄ›tšcaron;inou rozhodne, Á¾e jdeme "pá" kolem šcaron;esté ráno a nebo pÄ›t minut po tom, co jsme se zrovna vrátili domÄ›), nejprve obleÄ•u Ä•eÄ•ka, naÄ•eÁ¾ se jdu obléct já. Ä•eÄ•k, vÄ› toho, Á¾e je módní arbitř a leÁ¾í mu na srdci, aby mu táta venku nedÄ›lal ostudu, mi pÁ™inese obleÄ•ení podle jeho vÄ›ru. do skÁ™inÄ›, vyhází všcaron;echno, co mu vlezle pod ruku a z hromady hadrÄ› vytáhne to, co zrovna frÄ›í. Posléze mi to pÁ™inese, a pokud si to neobleÄ•u, udÄ›lá scénu.

JelikoÁ¾ jsem dobrák a hlavnÄ› nemám náladu na to, aby Ä•eÄ•k hodinu vkuse Á™val a házel kolem sebe pÁ™edmÄ›ty vyhovím jeho pÁ™ání. Nevím, na jakém módním Á•asopisu si Ä•eÄ•k ujíÁ¾dí, ale uÁ¾ se mi i stalo, Á¾e jsem musel jít ven montérkách a v Natašcaron;ininÄ› fialkovém svetÁ™íku se tÁ™pytkama.

Ä•eÄ•k není všcaron;ak pouze pÁ™ísná a trestající hlava rodiny. Kdepak. Je takté¾ zodpovědný a má na starosti fin celou ekonomickou situaci v našcaron;í rodinÄ›. Nebojí se jít do rizika a jeho zásahy v rámci jeho monetární politiky jsou pÁ™íkladné. V první Á™adÄ› Ä•eÄ•k svými zásahy chytÁ™e devaluje našcaron;í domácí mÄ›nu, neboÄ› pokud us našcaron;e cenová hladina je pÁ™íliššcaron; vysoká, stáhne peníze z obÄ›hu tak, Á¾e mi šcaron;lohne penÄ›Ä¾enku a roztrhá a seÁ¾ere mi napÁ™íklad pÄ›tikilo.

Naopak, kdyÁ¾ usoudí, Á¾e ekonomika stagnuje a je tÁ™eba jí rozproudit investicemi, vezme tupý pÁ™edmÄ›t a rozmlátí alespoň pošcaron;kodí nÄ›jaký pÁ™ílehlý spotÁ™ebiÄ•. Potom musíme koupit nový a ekonomiku tím nastartujeme.

Nebojí se ani intervencí na poli zahraniÄ•ní mÄ›ny. Ve svém taÁ¾ení za zvýšcaron;ení kurzu Ä•eské koruny, vytáhl ze šcaron;uplíku dvacetieurovku a tuto si nejprve strÄ›il do nosu. KdyÁ¾ tato jeho makroekonomická intervence nikam nevedla, bankovku nechal rozmoÄ•it v Ä•aji.

Docela Ä•asto od svých známých, kteÁ™í mají dÄ›ti, slyšcaron;ím vÄ›tu: "No a pak jsem ho kolem osmé dal spinkat". Jak j dal spinkat? Co to mají za neduÁ¾ivého chcípÄ•ka bez vlastního názoru? Jak vÄ›bec takový "dát spinkat" probíhá? To

jako položí dítě do postýlky a ono spí? A to ho přetím nadrogujou? Nebo jak? Jsem přesvědčen, že to je na místě podvod. Děti se totiž nedávají spinkat. Naše malá hlava rodiny by něco takového vůbec neakceptovala. Je to totiž ten, který rozhoduje, kdy se půjde spát.

Přetím edstava, že bych dal děťka spinkat, je mi natolik vzdálená, že jí považuji za absolutně nereálnou. Kdybych osm hodin odnesl do postýlky a "dal ho spinkat", prvních pět minut by nevědomičně ležel zaskočen mou iniciativou a snažil se výchovu, načež by vstal a začal za mohutné salvy přetím evu rumplovat s postýlkou, dokud by se buď neprobil skrz prusle ven a nebo dokud by nepřetím ěla Nata a navzdory mé nepřetím ěné výchově, by ho z postýlky nevytáhla a nedala mu něco dobrého na zub (s největší pravděpodobností mojí vešmě).

Takže pojem "dal spinkat" je utopický nesmysl. Naopak děťka dává spinkat nás. Jestliže je dostatečně nasycen, napojen a už vyřval všechny lišty z podlahy, usoudí, že je třeba si na chvíli, třeba hočky dáchnout, aby mohl ráno zase jít kam chce. Až tehdy svolí k tomu, že ho položit na záda, dát mu dudák a hladit po břiše. Pokud si nevzpomene, že zapomněl vyřvat jednu lištu z podlahy, znaven svou úlohou hlavy domácnosti, do pár minut usíná. Následně umíráme i my s Natou.

Být hlavou rodiny je víc náročné, ale samo se to neudělá a někdo to dělat holt musí. DOMINIK LANDSMAN <http://fotruvdenik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)